

ת"פ 58822/01/21 - מדינת ישראל נגד נ' נ'

בית משפט השלום בראשון לציון

ת"פ 21-01-58822 מדינת ישראל נ' נ'
בפני כבוד השופט טל ענר

בעניין: מדינת ישראל
המאשימה
נגד
נ' נ'
הנאשם

הכרעת דין

בפתח הכרעת הדין ובהתקיים להוראת סעיף 182 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח חדש], תשמ"ב-1982, מודיע כי החלטתי לזכות את הנאשם מהעבירות המียวחות לו באישום הראשון, ולהרשיע אותו בעבירות אויומים באישום השני.

רקע

- הנאשם נ' נ' ובו א' נ' (להלן: המתלוונת) הם בני זוג לשעבר, שבמועדים הרלוונטיים לאישומים היו גרים כשנתיים. השניים הוריהם לארבעה ילדים מושתפים, ביניהם ש.ג. ילידת 2007 המוזכרת באישום השני (להלן: הקטינה) וילד בן 6 שנכח באירוע נשוא האישום הראשון (להלן: הילד).
- כתב האישום שבפניי מחייב שני אישומים.

על פי **האישום הראשון**, ביום 18.10.20 הגיע הנאשם ברכבו עם הילד למקום עבודתה של המתלוונת, במטרה להחזירו לחזקתה בהתאם להסדרי הראייה ביניהם. המתלוונת שלחה את חברתה לעבודה א' כי לאסוף את הילד, אך הוא סרב להתלוות אליה ונשאר עם הנאשם ברכב. בהמשך, ניגשה המתלוונת כדי לקחת את הילד, שি�שב אותה עת על הנואם בכיסא הנהג ונכנסה עמו פלג גופה העליון לרכב. בתגובה, אחץ הנאשם בידיה של המתלוונת בידיה של המתלוונת, עיקם את אצבעותיה, אמר לה שירצחה אותה, והחל בניסיעה עד אשר המתלוונת נפלה מהרכב. בהמשך אמר למטלוננת "אני לא אתן לך שקל ואני לא אפסיק עד שתהי למטה". כתוצאה ממשעי הנאשם נגרם למטלוננת שבר באכבע השלישית ביד ימין ורגישות בקרסול ימין.

בigin עובדות אלה מיוחסות לנואם עבירות של חבלה חמורה, אויומים וניגזה פוחצת של רכב.
עמוד 1

על פי **האישום השני**, ביום 25.7.20, השיב הנאשם שניים מילדיו שהוא עימיו בבית המתלוונת. הנאשם התקשר למתלוונת הקטינה כדי לבקש שתרד לאסוף את אחיה הצעירם. הקטינה, שחששה ממנו, התקשרה למשטרה וביקשה שישלחו נידית למקום. בנסיבות אלה, ולאחר שהקטינה ירדה אל מחוץ לבית, הנאשם התקרוב אליה תוך שהוא מניף יד לעברה. הקטינה סקרה שהוא עומד להכotta ואמרה "די, די". בתגובה הוריד הנאשם את ידו ואמר "חci תראי מה יהיה לכם".

באישור זה מיוחסת לנאים עבירות איוםים.

3. הנאשם בתשובה לאישום הראשון מאשר את הרקע הכללי ואת נסיבות המפגש באותו יום. באשר ללית האירוע - העימות בין השניים מרגע הגיעו המתלוונת וכיניתה לרכב - טען הנאשם שהמתלוונת בעצם הגיעתה לרכב הפרה צו הרחקה תקף. זאת ועוד, המתלוונתacha בידייה הילכים ו"שיכקה" בה באופן שהכנים הרכב להילוך וגרם להתרדרות קדימה. הנאשם מכחיש את דברי האIOS ומכחיש שגרם לחבללה. באשר לנפילת לוגרטו המתלוונת לא נפלה. סעיף 5 לעובדות כתוב האישום (לגביו טוב החבללה) הוכחש מחוسر ידיעה.

בתשובה לאישום השני כפר הנאשם בטענות המתלוונת הקטינה ושלל כל איום עליה.

4. בפני העידו מטעם התביעה המתלוונת וגב' א' כ' (בנוגע לאישום הראשון) והמתלוונת הקטינה (בנוגע לאישום השני). כן הוגש בהסכמה בנוגע לאישום הראשון דו"חות פעולה של שוטרים שהגיעו למקום (ת/1, ת/2, ת/3, ת/14, ת/15); הקלטה ותמליל שיחה למועד 100 (ת/4, המכיל גם את סרטוני מצלמות הגוף של עורך דו"חות הפעולה); תעודה רפואיית ומוניות של החבלות (ת/5, ת/6); הודעת החשוד (ת/8, ת/9). בנוגע לאישום השני הוגש בהסכמה דו"ח פעולה (ת/12); הקלטה ותמליל השיחה למועד 100 (ת/11, המכיל גם את סרטון מצלמות הגוף של עורך דו"ח הפעולה); הודעת חשוד (ת/13).

5. הנאשם העיד להגנתו והוגש מוצג ההגנה נ/1 כולל תמונות המתעדות נזק בפנים הרכבו של הנאשם.

אישום מס' 1

6. מעובדות האישום והתשובה לו עולה כי המחלוקת בנוגע לאישום זה צרה. הרקע לאירוע ברור ומוסכם: הנאשם הגיע למקום עבודתה של המתלוונת על מנת למסור לידי את הקטין במסגרת הסדרי הראייה. המשירה תוכננה להתבצע בסיעו א', חברתמה לעבודה של המתלוונת, כדי למנוע מפגש ישיר וחיכון בין הצדדים. הקטין סירב להתלוות לא' ובשל כך יצא המתלוונת מהבניין וניגשה לרכב. אין גם חולק שבשלב זה נכנסה המתלוונת חלקית לרכב והחל עימות מילולי ופיזי בין השניים. לבסוף, אין חולק שנמצאו בגוף המתלוונת החבלות הנזכרות בתעודה הרפואית (ת/5).

גדר המחלוקת, אם כן, הוא האם ברגעים קצרים אלה בהם נכנסה המתלוונת חלקית לרכב, חבל הנאשם במכoon באצבעה, או שדווקא המתלוונת היא שהשתוללה, "שיחקה" בצורה מסוכנת בידי ההיילוכים ובתווך כר' נחבלה באצבעה בדרך שאיןה ידועה לנאשם, אך לא במכoon על ידו.

באשר לעבירות הנהיגה הפזיה ברכב, גדר המחלוקת הוא האם כתענטה המתלוונת הנאשם החל בנסיבות שפלג גופה העליון ברכב, או שכטענת הנאשם הרכב עמד מונע, בהילוך חניה (P) ורק בשל "משחק" המתלוונת במוט ההיילוכים הרכב נכנס להילוך ו"קפץ" מעט קדימה, עד שנבלם ע"י הנאשם.

7. המתלוונת בעודותה סיפרה כי כשהגיעה לרכב הדלת הייתה פתוחה והקטין היה במושב הקדמי. היא ניסתה למשוך אותו והנאשם "נסע עליו". האירוע התהלך לצרחות, קלילות ואיומים. המתלוונת תיארה שהרכב היה בהילוך קדמי (D), והוא ניסתה - כדי לבЛОם את תזוזת הרכב - להעביר להילוך P. או אז הנאשם טפס ו"קימט לה את הידיים" (עמ' 9 ש' 29 לפרטוקול) וגרם לה לחבלה באצבע. המכחה בקורסול נגרמה מהדלת הפתוחה של הרכב.

8. למרות שמדובר באירוע קצר מאוד ומצוצם, שמעתי את המתלוונת באריכות על מנת להתרשם ממנה. הטינה והכעס שלה כלפי הנאשם היו ניכרים לעין, והיא הפליגה הרחק מעבר לעובדות האישום בנסיבות האשומות והכפות כלפי הנאשם, לרבות בנוגע לאירועי עבר. בנוסף, התרשםתי שני הצדדים היו נתונים בסערת רגשות ממשית - דחויקים בתא נסועים של רכב, כעוסים, מחליפים עצקות וקלילות, שבתווך נתן הילד בוכה וזעוק אף הוא, והמתלוונת מושכת את הילד שמנסה להיצמד לאביו. כל זאת, כשהיא נכנסת בסערה לרכבו של הנאשם תוך הפרת צו הרחקה ממנו. בנסיבות אלה, סבורני שקשה לבסס ממצא חד משמעי על ההתרחשויות ברמה שמעבר לספק סביר על דברי המתלוונת בלבד ויש לתור אחר נקודות אחיזה ראייתיות נוספת.

9. לשם כך ניתן להסתיע בראיה שאין מקורה בבני הזוג - עדות א'. לא התעלמתי מכך שעודה זו היא חברה ותיקה לעובדה של המתלוונת, אך מהופעתה בפני התרשםתי כי מדובר בעודה שסיפרה בכנות וברוגע את שראו עיניה, בצורה מפורטת ככל הניתן אך ללא הפרזה ו"נטילת צד", בנימוס ובכבוד כלפי הנאשם. לאור התרשםות חיובית זו סבורני כי ניתן לתת אמון בדבריה ולראות בהם כעוגן עובדתי לקביעת ממצאים, בהסתיגות מסוימת הנובעת מכך שזו ראייה שלה את המתרחש בתווך הרכב לא הייתה אידיאלית לאור מקום עמידתה מחוץ לרכב ומאחריו גבה של המתלוונת (עמ' 80 ש' 14-17 לפרטוקול).

10. א' העידה אפוא (עמ' 64-80 לפרטוקול), בחקירה הראשית לגביelib האירוע כך: "**א' ניסתה להוציא את הילד, אני הייתי עם א', ניסיתי, לתפוס אותו גם, כי האוטו התניע והוא קלילות, היה זה, דברים, היא ניסתה להוציא את הילד, הוא לא נתן לה ואז הוא, תפס לה בשלב מסוים את היד, עיקם לה, ואז הוא התניע, נתן גז כזה שהוא עומד לנסוע ואני פחדתי כזה, ואז אני, א' ניסתה ככה עם זהה ללחוץ איפה האמברקס, להזיז את האמברקס כזה, להוציא אותו, (לא ברור) בתנועה ואז התנועה, שהוא נסע, נתן, דחיפה כזאת של האוטו שהתחילה, לנסוע...".**

11. בהמשך אישרה העדה שהמתלוננת שיחקה בחזקה בידית ההילוקים, ומיקמה את הרגע בו אחז הנאשם בכף ידה של המתלוננת: "זה היה יותר, אני זוכרת, הוא סובב לה את היד (לא ברור) כשהיא תפסה את ידית ההילוקים, זה אני זוכרת..." (עמ' 80 ש' 5 לפרטוקול). יצוין כי המתלוננת הזירה את התעסוקות בידית ההילוקים, באופן שמתכתב עם גרסת הנאשם שהועלתה בפרטורת עוד בחקירהו במשטרה (ת/8+ת/9) - לראוניה בעדותה בבית המשפט.

12. נוכח התיאור החי מפי העדה לפיו שמעה קול רועם של מנוע (שנוצר מלחיצה על דושת הגז) בעת המאבק בין בני הזוג, מצאתי כהגיונית יותר את גרסת הנאשם לפיה הרכב אכן היה מצוי בהילוך חניה (C) או בהילוך סרף, שאם לא כן מצופה היה שהרכב יזנק בנסיעה מהירה קדימה, ולמרחך ממשי. אלא שגרסת העדה לא כר קרה: הרכב "קפץ" מעט ומיד עצר. זאת ועוד, הרכב לא יכול היה לנסוע קדימה למרחק ממשי כי רכב אחר חסם את דרכו (עמ' 76 לפרטוקול). זאת ועוד, על פי תיאור העדה הדברים התרחשו באופן סימולטני עם אחיזות המתלוננת בידית ההילוקים, כאשר הנאשם נאבק בה, "סובב לה את היד" ודוחף אותה. אגב, העדה לא אמרה באיזו יד מדובר (החבלה מתועדת ביד ימין).

13. מסקנת ביניים על פי עדות א' היא, אפוא, שהרכב לא היה בתנועה עובר לתחילה העימות בין בני הזוג, והוא נע מעט ובאופן רגעי במהלך העימות. כל זאת, בסתרה לעדות המתלוננת ובהתאם לעדות הנאשם.

14. פרט לסתירה זו, איילה סתרה בעדותה את דברי המתלוננת שהקטין ישב במושב הקדמי ליד הנוהג ומארשת את גרסת הנאשם שתוך כדי העימות נצמד הקטין לנאים וישב עליו. כמו כן סותרים דבריה את גרסת המתלוננת, לפיהם הקטין היה חגור בחרגות בטיחות והיא התרה במהלך כניסה לרכב את אבזם החגורה. עניינים אלה תומכים אף הם באפשרות שזכרוña של המתלוננת לא היה מדויק וצלול לגבי כל פרטיה האירוע, וכן מחזקים את גרסת הנאשם שלא היה בMagnitude נסעה מהמקום, אלא כוונתו הייתה להישאר במקום ולהשלים את המשימה בגין הגיע למקום - מסירת הילד.

15. לצד הספק שמעוררת עדותה א' לגבי חלקים מגרסת המתלוננת, גרסה זו אינה נתמכת על ידי הטעبات או מזמןאמת של המתלוננת עצמה. בדו"חות הפעולה של השוטרים שנדרשו לאירוע (ובסתורוני מצלמות הגוף, בהם צפיתי), אין כל תיאור מפי המתלוננת על אירוע "קימוט" האצבעות תוך כדי המאבק, אלא להיפך - תיאורים כלליים שאינם מתישבים בהכרח עם עדותה בפניי. כך למשל ב-ת/1 מצינית השוטרת הילל, מפי המתלוננת כי הנאשם "פגע לה עם האוטו ברגל וביר", ב-ת/2 כתב השוטר אלקריף מפי המתלוננת כי הנאשם "במהלך נסיעתו פגע בה עם דלת הרכב ברגלה ובידה", ב-ת/3 מדווחת המתלוננת לשוטר מרצי על פגיעה מדלת הרכב (אינה מדווחת ספציפית על פגיעה מכוונת ביד). כך גם ב-ת/14 בו דיווחה המתלוננת לשוטר זפרני על פגיעה מדלת הרכב בלבד.

16. הנאשם העיד כי הרכב היה מונע, עם מגן פועל, בהילוך C. כשנסכנה המתלוננת לרכב הקטין התישב על רגלו ונצמד אליו. לדבריו המתלוננת השתוללה ברכב, משכה את הקטין ואף גרמה נזקים לחלקי פלסטיק בפנים הרכב באמצעות מכות יד וגראופים (הנזקים תועדו חלקית ב-נ/1 ובתמונה נוספת נסافت של ידית שבורה שבשוגה לא

צורפה למוց והוצאה לי במהלך הדיון). הנאשם טוען כי במהלך העימות המתלוננת שיחקה בידית הילוקים, פעלה שגרמה לכל הנראה לכינסה להילוך קדמי שהביאה להידרדרות של הרכב קדימה ולאחריה לחץ הוא בחזקה על הבלם, משך את בלם היד וכיבה את המנווע. הנאשם שלל כל מגע ישיר עם המתלוננת וכל תפיסה כוחנית של ידה או חבלה מכוכנת באכבעותיה. אין הוא יודע כיצד נחבלה, אך יתכן שהדבר נגרם כתוצאה מהשתולותה ברכב והנתק שגרמה.

17. גם ההתרשותמן הנאשם - מרכיבת. הוא טוען בטענה וכעס כלפי המתלוננת, מלא האשמות כלפיו וחש שהוא מסיטה את ידיו נגדו ומנסה למרר את חיו. נראה כי הנאשם לא טמן ידו בצלחת והתנעה בצוואר לעומתית ומתרישה כלפי המתלוננת, בין השאר בגיןן למלחוקות החוזרות ביניהם על הסדרי הראייה. הנאשם אף התבטה בעדותו בחריפות נגד המתלוננת במישור הכלכלי והודה שאינו משלם את מלא החוב שלו במעותות. קושי מיוחד מצאתי בהערכת הכללית מפיו של כל מגע פיזי עם המתלוננת במהלך האירוע. הדבר אינו מתישב עם הקרבה הפיזית וההתגששות שתיארו כל המעורבים, וגם לא עם דברי א' שחוותה במפורש בנאנט אוחז ביד המתלוננת בעת שהתעסקה בידית הילוקים. חרף כך, גרסתו באשר לאירוע הנדון בנסיבות היהת סדרה ועקיבית, נמסרה בענייניות וברוגע, ומתאמה לנאמר בהודעותיו במשטרה. כאמור, מצאתי תימוכין - הן בהתבסס על עדות א', הן על פי הגיון של דברים - לכך שאכן הרכב עמד בהילוך ק', ושאותה התדרדרות או "קפיצה" של הרכב התרחשה תוך כדי העימות בין בני הזוג.

18. לסיכון הדיון באישום הראשון, סבורני כי נוכחות ריעת המחלוקות המוצמצמת, גרסאות העדים לגביה, והתרשותי הישירה מהם - קיימם ספק בחומר הראיות שאינם מאפשר הרשותו של הנאשם במוחש לו.

19. גם אם ניתן לקבוע, בהתבסס על עדות א', ולמרות התקשחותו של הנאשם, שהנائب אוחז בכף ידה של המתלוננת, ובහינתן קביעתי שהרכב לא היה בנסיבות אלא "קפוץ" תוך כדי העימות - לא ניתן לשולח את האפשרות שהמתלוננת, בלהט העימות, הסיטה את מוט הילוקים והנائب תפס את ידה בשל הסכנה שבמעשה. זאת ועוד, לא הוכח - ודאי לא ברף הנדרש מעבר לספק סביר - שגם אם הייתה אחיזה כוחנית רגעית שכזו, דוקא היא שגרמה לשבר שהוגם באכבע. אזכור כי המתלוננת לא אמרה דבר מעין זה למי מארבעת שוטרי הסירות עימם שוחחה בזירה, אלא צינה מספר פעמים שנפגעה בידי מדלת הרכב דוקא.

20. התעודה הרפואית ת/5 היא מסמך לקוני שאינם מתאר את טיב החבלה, ולא הובאו ראיות כלשהן לגבי מגנון הجريمة של חבלה זו ולגבי ההתאמנה של מגנון הجريمة לעדות המתלוננת. כל שвидיו לקבוע, בהתבסס על ניסיון החיים ועל הראיות שבפניי, הוא שובלה כזו במקום עדין כمفרק האציג עלווה להיגרם למשל מתנוועה מהירה של היד ופגיעה של האצבע כנגד גופו קשיח כdogmat דلت של רכב או חלקי קשיים בתא נסעים של רכב. בהינתן הסברים חלופיים אפשריים בחומר הראיות להתרחשות החבלה, ולאחר הקשיים עליהם עמדתי בגרסת המתלוננת, סבורני כי קיימם ספק סביר הן לגבי זהות הגורם לחבלה בידי של המתלוננת והן לגבי האופן בו נגרמה - וספק זה יזקף לזכותו של הנאשם.

21. באשר לעבירות **הנήג בפיזיות**, לאור קביעתי שהרכב לא היה בנסיבות לפני תחילת העימות בין בני הזוג,

ושתוזתו היחידה של הרכב הייתה מעין קפיצה רגעית - ככל הנראה בשל משחק המתלוננת במוחו הילוקים וכנישת הרכב להילוך - סבורני כי לא הכוח מעבר לספק סביר שהנאשם נהג ברכב "בדרכ נמהרת או רשלנית" ועל כן אין להרשו עבירה זו.

22. באשר לעבירות **האיומים**, בסעיף 3 לכטב האישום נכתב שהנאשם אמר למתלוננת בעת המאבק ביניהם ברכב **שירות זה**, ואילו בהמשך (סעיף 4 לעובדות) נטען כי אמר לה "**אני לא אתן לך שקל ואני לא אפסיק עד שתהיה למתה**".

בנוגע לאמירה הראשונה - המתלוננת בעדותה חזרה על הטענה שהנאשם אמר את הדברים. בחקירה הנגדית אישרה שדבריו אינם אלה לא נזכרו בהודעתה הראשונה במשטרה. בנוספ, מדו"חות הפעולה וסרטוני צילמות הցוף עוללה כי מיד לאחר האירוע לא טענה המתלוננת כי אוימה בפניי אף אחד מהשוטרים. ולבסוף, א' לא העידה ששמעה מלל של איום ברצח בוקע מפי הנאשם. בנסיבות אלה, ועל רקע הקושי עליו עמדתי לעיל לקבוע ממצא על פי עדות המתלוננת בלבד, מצאתי כי קיים ספק גם בעניין זה, שיזקף לטובת הנאשם.

בנוגע לאמירה השנייה - א' מאשרת שהדברים נאמרו, אף הנאשם מודה בכך אך טוען שכונתו הייתה לפגעה כלכלית במסגרת המשפטית של הסכום הכספי ביניהם (עמ' 131 ש' 14-16 לפרטוקול). נוכח העובדה שהדברים נאמרו בלטוט הויכוח (הקולני ורוי הקללות ההדריות), ולאחר תוכן הדברים - איום בפגיעה כלכלית - המתישב עם הסבר הנאשם שמדובר בפגיעה כדי, במסגרת סכום הגירושין, לא מצאתי שהתקיים היסוד העובדתי של עבירות האיומים.

23. אשר על כן יזכה הנאשם מהעבירות המיוחסות לו באישום הראשון.

אישום מס' 2

24. האישום השני מבוסס על דבריו הקטינה שהעידה בפניי (עמ' 83 לפרטוקול):

"הוא לרך את שני האחים שלי הקטנים, באותו זמן אני ואח שלי הגדל לא הלכנו אליו ואימה שלי ואני ואח שלי היו בבית. אני נכנסתי למקלחת והוא התקשר אליו, והוא התקשר אליו ולא שמעתי, הטלפון שלי היה בחדר ואני הייתי בחדר השני, הוא התקשר אליו כמה פעמים ומתי שיצאתי מהמקלחת אז ראיתי שיש לי שיחות שלא נענו אז חזרתי אליו והוא אמר לי שהוא רצה שאני ארד להביא את הבנים אבל כבר לא משנה כי הוא כבר הזמן זה, נידת. ישבתי, התארגנתי ואחרי זה ירדתי למטה, בזמן זה ראתי אותו הולך שם על המדרסה עצבני ואחרי זה הוא התחיל לאים, הוא לא (קטע לא ברור), הילדים עדים היו באותו, הם לא יצאו החוצה, הוא התחיל לאים ואמר שעד שירדתי כבר הוא הזמן משטרה ולמה אני לא עונה לו ושעוד מעט אני רואה מה יהיה וואמא תיכנס לכלא והכל ישנה..."

בהמשך: "...הוא התקדם בצורה מאימת צאת, ככה הרים את היד וישר אמרתי לו 'די, די' ונכנסתי ישר לבניין עצמו

כיש לו צו הרחקה מהבנייה והתקשרותו למשטרה...".

25. הנאשם הכחיש את הדברים ואת התנוועה המאיימת, והעליה סבירה שהמתלוננת הסיטה את הקטינה להעיל עליון עלילת שואא.

26. על אף גילו הצעיר הקטינה העידה בפני בביטחון ובצורה סדרה, גם שהתרגשותה הייתה ניכרת וניכר אף הקושי אליו נקלעה בסכסוך בין שני הוריה (הן באירוע עצמו והן בבית המשפט). מכל מקום, התרשםותי מהקטינה חיובית ביותר ואין אלא לקבוע שתיארה את הדברים כஹוויתם ומיצרונה. יzion שמדובר - על פי התיאור - באירוע מינורי יחסית (הרמת יד בצורה מאימת), והקטינה לא ניפה או העכימה את האירוע אלא תיארה באופן אותנטי את שהתרחש ואת תחשותיה.

27. הכחשתו של הנאשם הייתה כללית וגורפת, תוך האשמה גראשתו. לא מצאת שדבריו מטילים בספק את דבריה המהימנים של הקטינה, ממנה התרשםתי לטובה גם לאחר שהזהרתי עצמי שמדובר בעדות יחידה של נגעת עבירה.

28. האזנתי להקלת השיחה למועד 100 (ת/11), וכן כתענט ההגנה בהזדמנות ראשונה זו לא מסרה הקטינה את פרטיה האioms עליה. מנגד, ציינה הקטינה שהיא "מתה מפחד" ו-"מפחדת ממש" שבאה ירבץ לה ויצעק עליה. הדברים, והנימה בה כאמור, מחזקים לטעמי את אמיתות התלונה, ומצביעים על פחדה של הקטינה מבאה, גם אם לא תיארה במדויק באותה שיחה טלפוןית קצרה את האioms באמצעות הנפת יד.

29. נכון האמור לעיל מושע הנאשם בעבירות אioms באישום מס' 2, שכן שהניף את ידו בצורה מאימת לעבר הקטינה ו אמר לה **"תראי מה יהיה לכם"**.

סיכום

30. **מהnimוקים עליהם עמדתי לעיל, הנאשם محזקה מהubenrot המוחסנות לו באישום הראשון ומושע בעבירות אioms על בתו, כנטען באישום השני.**

ניתנה היום, י"ט تمוז תשפ"ב, 18 يول' 2022, במעמד הצדדים